

Arrest

nr. 191 268 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 december 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 18 december 2014.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de persoon die verklaart A., Y. (...) te heten en geboren te zijn op . (...)1980 te G. (...) (R.R.nr. (0) (...))

Nationaliteit: Pakistan

Adres: (...),

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 17.09.2014 en ingediend op 29.09.2014 (datumstempel van Morlanwelz op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 22.10.2014, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De elementen van integratie, waaronder de duur van zijn legaal verblijf, zijn grote werkwillegheid ondanks de medische elementen, zijn kennis van de Nederlandse taal en de afwezigheid van een inbreuk tegen de openbare orde, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet verder worden ingegaan op de gegrondheid van de aanvraag. De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 03.08.2012 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op definitieve wijze afgesloten op 04.12.2014 door de weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwisten om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te verlenen. Ondanks de weigeringsbeslissingen, genomen door de bevoegde asielinstanties, volhardt de betrokkene in voorliggende aanvraag in zijn vrees om terug te keren naar het herkomstland. Hij stelt dat hij behoort tot de Tehreek-e-Jafaria, een sjiiitische religieuze en politieke organisatie, en zijn geloofsovertuiging niet openlijk zou kunnen belijden in Pakistan omdat dit er strafbaar zou zijn. De wettelijke beperkingen opgelegd door de Pakistaanse overheid zouden een schending uitmaken van art. 9 EVRM. Een eventuele terugkeer naar Pakistan zou daarenboven een schending uitmaken van art. 3 EVRM. Hierbij wordt het Arrest Kirkwood ingeroepen. Zijn leven zou er in het gevaar zijn omwille van zijn geloofsovertuiging. De Pakistaanse overheid zou niet in staat zijn om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. In deze context dient geantwoord te worden de asielinstanties zich terdege van bewust zijn dat sjiieten in Pakistan te maken kunnen krijgen met bedreigingen en geweld vanwege extremistische soennitische militante organisaties. De individuele beoordeling van het risicoprofiel van de verzoeker heeft in casu echter geleid tot een weigeringsbeslissing. Derhalve is het Kirkwood-arrest hier niet van toepassing. De betrokkene heeft op intentionele wijze getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden. Zijn manifest bedrieglijke verklaringen omtrent wezenlijke elementen van zijn vluchtrelaas hebben op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnd. Fraus omnia corrumpit. In tegenstelling tot eerdere verklaringen, gaf hij uiteindelijk toe dat hij in 2002 op illegale wijze naar Spanje reisde, waar hij in de bouw ging werken, tot hij, na beschuldigingen van drughandel, in 2006 of 2007 op legale wijze terugkeerde naar zijn woonplaats in Pakistan. Daar kende hij naar verluidt geen problemen. Vijf maanden later reisde hij desalniettemin naar Italië om er een regularisatieverzoek in te dienen. Op 27 juni 2012, na meer dan 4 jaar ononderbroken verblijf in Italië, kwam hij naar België, zonder van plan te zijn geweest om alhier een asielaanvraag in te dienen. Na een onfortuinlijke val en op aanraden van een arts - omdat het gebrek aan legale verblijfsdocumenten zijn medische behandeling in België hinderde, - diende hij laattijdig een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties, waarbij hij beweerde in mei 2012 gevlucht te zijn uit Pakistan. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan nochtans worden verwacht dat hij zich bij aankomst in het gastland onmiddellijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming aan te vragen. Zijn verklaring dat hij nooit van plan was geweest om een asielaanvraag in te dienen en dit, indien hij geen medische problemen zou hebben gehad, ook niet zou hebben gedaan, omdat "je in geval van een asielprocedure niet zomaar of voor een lange tijd, kan terugkeren naar je land van herkomst," ondermijnt verder de ernst van zijn voorgehouden vrees voor een terugkeer. Zijn bewering dat hij als invalide persoon in Pakistan geen volwaardig bestaan kan leiden, omdat hij niet meer in staat zou zijn om er inkomen te vergaren, wordt niet beschouwd als een intentionele bedreiging voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Verder wordt opgemerkt dat hij in zijn herkomstland nog familie heeft, namelijk zijn ouders en zus en dat zijn moeder een gerenommeerde vroedvrouw is en dat zijn familie in dit verband een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Er zijn geen aanwijzingen dat hij als invalide persoon niet zou worden bijgestaan of opgevangen door een sociaal vangnet. (informatie afkomstig uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). In casu worden er twee medische attesten (dd. 03.08.2012 en 07.08.2014) voorgelegd. Uit het meest recente medische stuk kan niet worden afgeleid dat een behandeling op heden nodig is of dat er een belemmering is voor een terugkeer naar het herkomstland of dat tewerkstelling helemaal uitgesloten zou zijn, zodat dit element niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Mogelijks kan de betrokkene zich behelpen met bijvoorbeeld een prothese om zichzelf alzo in staat te stellen om inkomsten uit arbeid te halen, opdat hij zelf zou kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Met zijn werkwillegheid in België kan geen rekening worden gehouden daar het hem na de afsluiting van zijn

asielprocedure, niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. De betrokkene stelt dat er een aantal wettelijk beperkingen worden opgelegd door de Pakistaanse overheid die een schending van art. 9 van het EVRM uitmaken. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet echter het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoeker vrij zijn geloof in Pakistan uit te oefenen. De loutere vage verwijzing naar een aantal 'wettelijke beperkingen' zonder verdere toelichting en zonder vermelding van de wetsartikels, zodat niet kan nagegaan kan worden over welke bepalingen het precies gaat, en zonder toepassing op de persoonlijk situatie, volstaat niet om een schending van art. 9 van het EVRM aan te tonen. Het komt de betrokkene toe zijn argumenten op afdoende wijze te onderbouwen en op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Uit het hierboven staande moge ruimschoots blijken dat er geen reden is om aan te nemen artikel 3 EVRM geschonden wordt. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Huidige beslissing houdt bovendien geen gedwongen terugleiding naar het herkomstland in. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in zijn land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. De aanvraag werd afgewezen, deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. De duur van de procedure – namelijk om en bij 2 jaar en 4 maanden en 1 dag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Wat betreft het aangehaalde argument dat de verzoeker nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "C. Argumenten ten gronde: Humanitaire redenen en duurzame bindingen," waaronder de duur van zijn verblijf, zijn vrienden- en kennissenkring, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn open en geïnteresseerde mentaliteit, zijn goed gedrag en de afwezigheid van een inbreuk tegen de openbare orde, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Op de terechtzitting van 21 april 2017 werd de vraag gesteld of de verzoekende partij nog steeds op het Belgisch grondgebied verblijft omdat uit de informatie die door verwerende partij op 4 april 2017 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bezorgd, blijkt dat zij op 4 mei 2014 van ambtswege werd afgevoerd uit de wettelijke registers.

2.3. De Raad bood de advocaat van verzoekende partij de gelegenheid om aan te tonen dat verzoekende partij nog in België verblijft en stelde de behandeling van de zaak uit naar de terechtzitting van 19 mei 2017.

2.4. Bij beschikking van 2 mei 2017 wordt de behandeling van het beroep verdaagd naar de terechtzitting van 2 juni 2017.

2.5. De advocaat van verzoekende partij bleek op de terechtzitting van 2 juni 2017 niet in staat enig begin van bewijs aan de brengen dat verzoekende partij nog op het Belgische grondgebied vertoeft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan op het

ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt uit de informatie die verwerende partij aan de Raad heeft bezorgd, dat verzoekende partij van ambtswege uit de wettelijke registers werd afgevoerd 4 mei 2015. Krachtens artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er dan een vermoeden dat verzoekende partij het land heeft verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

De Raad merkt op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een procedure voorziet waarbij enkel de in België verblijvende vreemdeling een machtiging tot verblijf omwille van humanitaire redenen kan aanvragen. Het belang van verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bestaat erin haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet veronderstelt het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Wanneer de verzoekende partij zich, na het indienen van zulke aanvraag, niet meer op het Belgische grondgebied bevindt, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer aanwezig die verhinderen dat de verblijfsaanvraag wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989). Zij kan zich in dat geval dus niet langer meer beroepen op de voormelde verblijfsprocedure voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een eventuele vernietiging van de beslissing van 16 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, kan haar in dergelijk geval dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731). Derhalve is het bij de beoordeling van het actueel belang in hoofdte van verzoekende partij essentieel om te weten of zij nog op het Belgisch grondgebied verblijft.

3.3. Ter terechtzitting van 2 juni 2017 bevestigt de advocaat van verzoekende partij geen bewijs te kunnen bijbrengen dat verzoekende partij nog op het Belgische grondgebied zou vertoeven. Gevraagd naar het actueel belang bij de vordering, gelet op het reglementair vermoeden van vertrek ten gevolge van haar afvoering uit de bevolkingsregisters, stelt de advocaat van verzoekende partij niet te betwisten of te weerleggen dat verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de behandeling van haar beroep.

Aangezien de advocaat van verzoekende partij er niet in is geslaagd enig begin van bewijs aan te brengen waaruit blijkt dat verzoekende partij heden nog in België verblijft, doet zij niet langer blijken van het rechtens vereiste belang bij haar vordering.

3.4. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekende partij niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES